

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.730 van 17 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 26 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTHERE
en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine met vaste verblijfplaats in Nazran (Ingoesjetië).

In juni 2004 werden door rebellen een reeks aanslagen gepleegd op de ordediensten in Nazran. Uw vader kwam toen ‘s nachts thuis met een gewonde man, X en zorgde ervoor dat hij medische verzorging kreeg.

Een viertal dagen later, toen u samen met uw moeder bij een tante op bezoek was in Kartsa (Noord-Ossetië), vernam u via de telefoon van uw zus dat uw vader en uw broer gearresteerd werden, samen met X.

U contacteerde een familielid van uw moeder die als hoofd van de zesde afdeling van de politie werkte, X, en vroeg hem om hulp. Hij zei u bij uw tante te blijven. Ismail Barakhoyev slaagde erin om uw broer X vrij te krijgen. Ook hij kwam naar Kartsa.

In september 2004 werd ook uw vader uiteindelijk vrijgelaten. Enkele dagen later overleed hij aan een hartaanval.

U verbleef bij uw tante tot maart 2005 en vertrok toen met de hulp van X naar Brest met de trein, samen met uw broer.

U probeerde een keer of vier de grens met Polen over te steken en slaagde er uiteindelijk in asiel aan te vragen bij de Poolse autoriteiten, in maart 2005.

Uw broer keerde later terug naar Ingoesjetië en werd er vermoord op 17 maart 2006 tijdens een zuiveringsactie.

U leerde in Polen uw echtgenote kennen, Medova Zarina (OV 5.923.025) en huwde er met haar op 28 augustus 2005.

Na twee negatieve beslissingen in Polen besloot u met uw echtgenote naar België te komen.

U vroeg er asiel aan op 30 mei 2006. Aangezien u reeds asiel had aangevraagd in Polen in 2005, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf genomen met het bevel het grondgebied te verlaten.

U bleef echter in België wonen en vroeg een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 14 februari 2008, samen met uw echtgenote Zarina.

U bent in het bezit van een Russisch internationaal paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U keerde na uw eerste asielaanvraag in België in mei 2006 niet terug naar Polen, noch naar Ingoesjetië.

U haalde ter staving van uw tweede asielaanvraag aan dat u Ingoesjetië in 2005 diende te ontvluchten omdat uw vader medische hulp en onderdak had geboden aan een gewonde man die betrokken was bij de aanslagen van juni 2004 in Nazran.

Na grondig onderzoek van uw dossier en van de door u voorgelegde documenten dient echter geconcludeerd te worden dat u uw problemen in Ingoesjetië niet aannemelijk kon maken.

Er werden immers een aantal bedrieglijkheden en onlogische elementen vastgesteld binnen de verschillende verklaringen die u aflegde bij de verschillende asielinstanties sinds uw vertrek uit Ingoesjetië, waardoor geen geloof meer gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Zo blijkt eerst en vooral uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt aangaande uw asielaanvraag in Polen, dat de gegevens die u er aan de betrokken asielinstanties vermeldde in 2005 betreffende uw persoon niet overeenstemmen met de gegevens die u later opgaf bij de Belgische asielinstanties.

U verklaarde in Polen namelijk dat u van Tsjetsjeense origine was en geboren was in Grozny, terwijl u in België beweerde van Ingoesjetische origine te zijn.

U legde deze tegenstrijdigheid uit, zeggende dat u dit had gedaan opdat ze u daar zouden houden (CGVS p.2).

Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dient verder opgemaakt worden dat u niet alleen in Polen maar daarna ook hier in België tijdens uw eerste asielaanvraag op 30 mei 2006 valse verklaringen aflegde.

Zo stelde u toen dat u na uw asielaanvraag in Polen terugkeerde naar Ingoesjetië en er tussen 10 november 2005 en 25 april 2006 opnieuw verbleven had. Ter ondersteuning van uw verblijf legde u zelfs nog een medisch attest neer dat men u later had opgestuurd vanuit Ingoesjetië, waarin stond genoteerd dat u in het ziekenhuis werd opgenomen in Ingoesjetië van 23 maart tot 4 april 2006.

Toen u geconfronteerd werd met dit attest en uw verklaringen hieromtrent, gaf u toe dat dit een vals document betrof dat u had voorgelegd als bewijs dat u naar Ingoesjetië terugkeerde (CGVS p.10).

U zou dit gedaan hebben omdat u bang was dat men u zou repatriëren (CGVS p.2). Vervolgens blijkt dat u in april 2007 nogmaals, maar onder een valse naam, asiel probeerde aan te vragen in België (CGVS p.1). U werd naar een gesloten centrum gebracht, maar kwam na een rechtszitting terug vrij.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u zowel de Poolse als de Belgische asielinstanties meermaals bewust trachtte te misleiden, zowel aan de hand van valse documenten als door middel van valse verklaringen.

Bijgevolg dient ook getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige asielaanvraag in België en van de documenten die u ter staving hiervan neerlegde.

Het feit dat deze door u neergelegde documenten, meerbepaald een opsporingsbericht dd 26 april 2006 en twee overlijdensaktes, op basis van hun inhoud en de verklaringen die u omtrent de documenten aflegde, niet als sluitend of concreet bewijs kunnen beschouwd worden van de problemen die u aanhaalde, versterkt deze conclusie.

Wat het opsporingsbericht betreft bleek u niet te kunnen zeggen waar dit bericht juist uithing of door wie het werd opgehangen, omdat u er niet eens naar gevraagd had.

U verklaart enkel dat uw moeder het zou gekregen hebben tijdens een ondervraging (CGVS p.9-10).

Uit de inhoud van dit document blijkt bovendien dat u de laatste keer gezien zou geweest zijn op 12 april 2006 nabij uw woning in Nazran, wat opmerkelijk is, aangezien u zich op dat moment in België bevond. Daarnaast stelde u dat er voordien al opsporingsberichten voor u uithingen aan bushaltes, meerbepaald op het moment dat u zich in Polen bevond, maar u wist niet of iemand in het bezit was van zo'n exemplaar en kon het bijgevolg ook niet voorleggen (CGVS p.11).

Betreffende de overlijdensaktes van uw broer en uw vader, dient vervolgens opgemerkt te worden dat hierin geen enkele verwijzing te vinden is naar de omstandigheden waarin zij overleden zijn, noch naar de problemen die zij of u zouden ondervonden hebben in Ingoesjetië. Deze aktes, die door een notaris in Ingoesjetië gelegaliseerd werden, bevestigen 'enkel' de identiteitsgegevens van uw broer en uw vader, en de datum en de plaats van hun overlijden.

Daarnaast dient ook omtrent uw belangrijkste identiteitsbewijzen, namelijk uw Russisch en internationaal paspoort, nog opgemerkt te worden dat het volstrekt onlogisch is en in tegenstrijd met de door u aangehaalde vrees voor vervolging tegenover de autoriteiten, dat u een internationaal paspoort liet regelen in de Russische Federatie op het moment dat u ondergedoken zat in augustus 2004.

Bovendien beweerde u dat u dit zelf niet persoonlijk moest afhalen, maar dat uw oom het voor u meebracht uit Ossetië en dat u het gewoon thuis kon ondertekenen, wat weinig geloofwaardig is (CGVS p.6).

Evenmin in overeenstemming met de door u aangehaalde vrees voor vervolging is bovendien het feit dat u zonder enig probleem vanuit Ossetië met het openbaar vervoer, de trein, tot in Brest kon reizen, hoewel u voordien expliciet verklaarde dat u zelfs in Ossetië ondergedoken diende te leven en dat u daar niet eens kon buitenkomen omdat u bang was. Om de vrees die u ook in Ossetië koesterde tegenover de autoriteiten verder te benadrukken, voegde u bovendien nog toe dat de Ingoesjetische politie of de zesde afdeling

van de FSB makkelijk met controles naar Ossetië kon komen en dat uw broer op die manier ook is omgekomen (CGVS p.8). Het feit dat u in zulke situatie probleemloos de trein kon nemen naar Brest, is dan ook weinig aannemelijk.

Inzake uw Russisch intern paspoort verklaarde u dat u het achterliet in Brest, omdat men u had gezegd dat u het niet meer nodig zou hebben (CGVS p. 5-6).

In verband met het ontbreken van dit Russisch paspoort dient gezegd te worden dat de ondersteuning van uw asielrelaas met documenten niet enkel van belang is voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging in de Russische Federatie.

Het niet voorleggen van uw Russisch paspoort brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang. Door het ontbreken van uw Russisch paspoort kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over waar u binnen de Russische Federatie uw laatste registratieadres heeft gehad, wat normaal gezien in het paspoort vermeld staat, of waar u recent verbleven heeft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de problemen die u zou gekend hebben en die u er toe gedwongen zouden hebben de Russische Federatie te verlaten.

Derhalve bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De andere documenten die u nog neerlegde ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Poolse huwelijksakte, een kopie van uw geboorteakte, uw rijbewijs, het bewijs van gezinssamenstelling en het geboortebewijs van uw zoon Amin, betreffen enkel persoonsgegevens en kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Het bewijs van postverzending geldt als bewijs dat er een verzending werd verstuurd vanuit Ossetië naar een kennis van u, Ruslan Umarov.

De bewijzen van de migratiedienst betreffen het feit dat u en uw familie tijdelijk verbleven in Nazran en een vorige verblijfplaats hadden in Vladikavkaz.

De artikels van het internet die u verder nog voorlegt, handelen over de algemene situatie in Ingoesjetië en over het feit dat uw familielid Ziaudin Kotiev omgekomen is bij de aanslagen in juni 2004 in Nazran. Zij vermelden verder niets over uw persoonlijke problemen in Ingoesjetië en kunnen derhalve voorgaande conclusie evenmin wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote Medova Zarina (OV OV 5.923.025) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

4.1. Verzoeker geeft toe dat hij valse verklaringen heeft afgelegd, maar benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt aanvaard dat het opsporingsbericht dat hij neerlegt een origineel document betreft, en dat dit bericht ontegensprekelijk het bewijs inhoudt dat hij wordt gezocht door de autoriteiten van zijn land van herkomst wegens deelname aan de aanslagen in Ingoesjetië tijdens de nacht van 21 op 22 juni 2004 en bijgevolg het risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en ernstige schendingen van de mensenrechten, zoals uiteengezet in het ambtsbericht noordelijke Kaukasus van april 2007 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Hij stelt dat het feit dat hij niet weet waar het bericht opgehangen was en door wie, hieraan niets afdoet en vervolgt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de inhoud van het bericht, aangezien het werd opgesteld door de Russische overheden.

Verzoeker stelt dat hoe dan ook, een bevraging door de Commissaris-generaal van betrouwbare mensen in zijn land uitsluitel zou kunnen geven over de waarachtigheid van zijn relaas, maar de Commissaris-generaal deze onderzoeksmaatregel niet heeft getroffen.

Verzoeker benadrukt dat niets in het dossier erop wijst dat zijn verklaringen dat zijn broer overleed tijdens een zuiveringsactie op 17 maart 2006 en zijn oom tijdens een moordaanslag op 28 augustus 2006, niet met de waarheid stroken.

Verzoeker verklaart dat hij in Ossetië verbleef toen hij zijn internationaal paspoort aanvroeg, en dat hij toen enkel in Ingoesjetië werd gezocht. Hij vervolgt dat zijn oom een hooggeplaatste politieambtenaar was en dat hij ervoor zorgde, enerzijds dat het paspoort hem werd afgeleverd, en anderzijds dat hij onder zijn begeleiding probleemloos naar Brest kon reizen.

Verzoeker herhaalt zijn intern Russisch paspoort te hebben achtergelaten in Brest bij een vriend van zijn oom.

Dit alles in acht genomen, voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwijt de Commissaris-generaal ook een manifeste appreciatiefout.

4.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing niet genomen werd in toepassing van artikel 52, maar wel in toepassing van artikel 52/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft vervolgens tot doel de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestreden beslissing, dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft de rechtsmiddelen aan te wenden die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ook de motivering van de bestreden beslissing zelf betwist (zie ook manifeste appreciatiefout), en aldus de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt dient te worden onderzocht.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker beweert gezocht te worden door de autoriteiten van zijn land van herkomst op verdenking van deelname aan de aanslagen in Ingoesjetië tijdens de nacht van 21 op 22 juni 2004 omdat zijn vader een rebel die gewond raakte tijdens de betrokken aanslag, zou hebben verzorgd.

Benadrukt moet dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling rust. Het is daarbij niet de taak van de Commissaris-generaal de leemten in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielrelaas omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat dit verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Door de Commissaris-generaal werd aldus zorgvuldig gehandeld.

De Raad leest in de bestreden beslissing echter dat verzoeker meerdere malen doelbewust heeft getracht de Belgische asieldiensten te misleiden, zowel aan de hand van valse documenten als door middel van valse verklaringen.

Verzoeker erkent dit in zijn verzoekschrift.

Benadrukt dient dat een dergelijk gedrag niet getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. De bestreden beslissing stelt

dan ook terecht dat *“Bijgevolg dient ook getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige asielaanvraag in België en van de documenten die u ter staving hiervan neerlegde”*.

Door deze handelwijze komt verzoekers geloofwaardigheid in het algemeen in het gedrang.

Verzoeker maakt zijn asielrelaas daarnaast niet aannemelijk door de documenten die hij neerlegt.

De bestreden beslissing stelt in dit verband vooreerst terecht dat *“De andere documenten die u nog neerlegde ter staving van uw asielrelaas, namelijk uw Poolse huwelijksakte, een kopie van uw geboorteakte, uw rijbewijs, het bewijs van gezinssamenstelling en het geboortebewijs van uw zoon Amin, betreffen enkel persoonsgegevens en kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.*

Het bewijs van postverzending geldt als bewijs dat er een verzending werd verstuurd vanuit Ossetië naar een kennis van u, Ruslan Umarov.

De bewijzen van de migratiedienst betreffen het feit dat u en uw familie tijdelijk verbleven in Nazran en een vorige verblijfplaats hadden in Vladikavkaz.

De artikels van het internet die u verder nog voorlegt, handelen over de algemene situatie in Ingoesjetië en over het feit dat uw familielid Ziaudin Kotiev omgekomen is bij de aanslagen in juni 2004 in Nazran. Zij vermelden verder niets over uw persoonlijke problemen in Ingoesjetië en kunnen derhalve voorgaande conclusie evenmin wijzigen.”

Verzoeker betwist dit deel van de motivering van de bestreden beslissing niet en de Raad maakt deze motivering tot de zijne.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, leest de Raad in de bestreden beslissing nergens dat het opsporingsbericht dat verzoeker voorlegt, een origineel document zou betreffen.

Integendeel, uit het administratief dossier (zie inventaris documenten voorgelegd door de kandidaat-vluchteling, stuk 15 van het administratief dossier) blijkt dat verzoeker dit document slechts onder de vorm van een fotokopie heeft voorgelegd.

Er wordt benadrukt dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Het document stelt bovendien dat verzoeker de laatste keer gezien zou zijn in Nazran op 12 april 2006, -dus tijdens de periode waarvan verzoeker in het kader van zijn eerste asielprocedure valselijk wou doen geloven dat hij naar Ingoesjetië was teruggekeerd, met name tussen 10 november 2005 en 25 april 2006-.

Verzoeker had trouwens in dit verband een vals medisch attest neergelegd volgens het welke hij tussen 23 maart 2006 en 4 april 2006 in het ziekenhuis in Ingoesjetië zou hebben verbleven.

De inhoud van dit document komt derhalve ook niet overeen met de werkelijkheid, aangezien verzoeker zich op 12 april 2006 in België bevond.

Ook de overlijdensaktes van verzoekers broer en vader, betreffen slechts fotokopieën, zodat er dan ook geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De bestreden beslissing stelt bovendien terecht dat *“hierin geen enkele verwijzing te vinden is naar de omstandigheden waarin zij overleden zijn, noch naar de problemen die zij of u zouden ondervonden hebben in Ingoesjetië”*.

Verzoeker legt ook onsamenvangende en ongeloofwaardige verklaringen af.

Zo verklaart verzoeker tijdens zijn verhoor van 5 mei 2008 eerst dat *“werd in die tijd* (lees: het tijdstip waarop hem zijn internationaal paspoort werd uitgegeven) *naar mij alleen maar in Ingoesjetië gezocht”*, vervolgens dat *“De Ingoesjetische politie of zesde afdeling of de FSB konden ook makkelijk met controles naar daar* (lees: Ossetië) *komen”* en uiteindelijk dat alle verdachten van de aanslagen te Nazran tijdens de nacht van 21 op 22 juni 2004 *“waarschijnlijk federaal en misschien ook internationaal”* werden en worden gezocht (zie verslag, p. 6, 8, 15).

De Raad acht het sowieso ongeloofwaardig dat een persoon die ervan verdacht wordt deel te hebben genomen aan de betrokken aanslagen, die als één van de belangrijkste gelden binnen

de Russische Federatie de afgelopen jaren, zelfs met enige “hulp”, een internationaal paspoort zou zijn afgeleverd.

Dit gegeven draagt ook bij tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoekers verklaring dat hij zijn intern Russisch paspoort zou hebben achtergelaten bij een vriend van zijn oom in Brest *“omdat tegen mij werd gezegd dat ik het niet meer nodig zou hebben”* (zie voormeld verslag, p. 5), is evenmin geloofwaardig.

Het intern Russisch paspoort betreft binnen de Russische Federatie immers het belangrijkste identiteitsdocument, waarvan verwacht wordt dat de Russische burgers het steeds bij zich hebben vanaf de leeftijd van 14 jaar.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.3. Verzoeker legde ter terechtzitting nog enkele documenten voor; het betreft fotokopieën of faxberichten welke niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende vertaling.

4.4. Verweerder laat gelden dat verzoeker niet uitlegt waarom hij deze stukken niet vroeger in de procedure heeft kunnen voorleggen en vraagt ze in toepassing van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 uit de debatten te weren. Hij merkt verder op dat de stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling zodat ze op basis van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 niet in aanmerking moeten genomen worden. Tenslotte merkt hij op dat het faxen of fotokopieën betreft die gemakkelijk te vervalsen zijn.

4.5. De Raad geeft gehoor aan de opmerkingen van verweerder en neemt de voorgelegde stukken niet in overweging.

Dit in acht genomen blijft het besluit sub 4.2 dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt, zijn gelding behouden.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, maar nergens in concreto uitwerkt waarom hij deze status zou behoeven.

De Raad beschikt over geen elementen die de toekenning van deze status zouden rechtvaardigen.

Aldus schendt de bestreden beslissing geenszins artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.